

Актуален бюлетин

1. Новини

2. Интервю

3. Реклами

4. Контакт

1. Новини

www.media-bg.net

Среща на министър Божидар Димитров с българската общност във Виена

Австрия

Thu, 19 11 2009 21:06:27 GMT
Виена Днес

На 17 ноември 2009 министърът без портфейл Божидар Димитров бе на посещение във Виена. В 19.00 ч. в Българския културен институт „Дом Витгенщайн“ в австрийската столица той изнесе беседа на тема „Произход и религия на българите“. По-рано през деня министър Димитров посети Военно-историческия музей (Heeresgeschichtliches Museum- Wien), в който е открита съвместно с Военно-историческия музей в София, специалната изложба «Непознатите съюзници. България през Първата световна война.» („Der unbekannte Verbündete. Bulgarien im Ersten Weltkrieg“- Sonderausstellung),

чиято продължителност е от 24 юни 2009 до 21 февруари 2010 година. Министър Димитров връчи на д-р Марио Кристиан Оргнер, Директор на Музея подарък, екземпляр от албума „Българските бойни знамена. За честта и славата на България“, издание на агенция „Фокус“. Министър -

рът на българите зад граница Божидар Димитров посети и българската църква „Св. Иван Рилски“ във Виена, посрещнат от Ставр. Свещеноиком Иван Петкин, енорийски свещеник и българското църковно настоятелство във Виена, с които министърът води разговори за строежа на българ -

ка църква в австрийската столица. В рамките на визитата си Божидар Димитров бе придружаван от посланика ни в Австрия Н.П. магистър Ради Найденов. В програмата му бе включена среща с директора на българското училище „Св. Св. Кирил и Методий“- д-р Ирина Ботева-Владико -

ва, с ръководството на Културно-просветната организация «Св.Св. Кирил и Методий»- проф. Мими Дичева и д-р Бойчо Дамянов, както и с ръководството на Културния институт «Дом Витгенщайн» с директор магистър Борислав Петранов, легационен съветник по въпросите на културата.

2. Интервю

www.media-bg.net

Интервю с Мария Генова

Запознахме се с Мария чрез Емигрант БГ. Тя се бе записала като кореспондент от Холандия и започнахме да комуникираме чрез имейли. След обмяна на няколко такива, един ден тя ми изпрати и скрипта на книгата си "Комунизъм, секс и лъжи". Прочетох го внимателно и на един дъх, беше увлекателен и се четеше лесно, Мария притежаваше таланта да разказва, а сюжетът ми беше до болка познат, та нали патронът на живот на всеки един при комунизма беше почти еднакъв, както и самата теория на комунизма, всички да са еднакви и равни, та нали в този комунизъм бях живяла и аз самата. Комунизмът, при който всичко беше забранено, но всичко беше възможно, със сивия обществен живот и бурния личен живот. Живот на контрастите и абсурдите.

Въпрос 1: *Кой (коя) е Мария Генова ?*

Аз съм на 36 години и живея в едно хубаво градче в Холандия. Обичам да пътувам из света и имам много хобита.

Въпрос 2: *Разкажете на читателите на Емигрант БГ за живота на Мария Генова преди и сега, откъде идвате и къде сте сега?*

Аз съм от Пловдив. На 19 години дойдох в Холандия, следвайки голямата си любов.

Въпрос 3: *А каква е професионалната ви реализация, занимания, хобита преди и сега?*

В Холандия следвах журналистика и работя като журналистка. Публикувах успешно и една книга за живота на обикновения човек по време на комунизма. Казва се "Комунизъм, секс и лъжи".

Въпрос 4: *И обикновено ние зад граница много често сравняваме тук и там. Как виждате вие тук и там в различните аспекти на живота - манталитет, култура, ценности и морални норми, стандарт на живот, традиции...?*

Във всяка държава има положителни и отрицателни неща. Разликите са големи, но ако човек умее да се нагажда, навсякъде би бил щастлив. В България най-много не ми

харесва материализма и огромната разлика между богати и бедни. Холадия е много по-социална държава, но от друга страна хората са много по-студени.

Въпрос 5: *Можем ли да говорим за прилики в по-горе изброените различни аспекти на живота ?*

Не виждам прилика нито в манталитета, нито в културата, само в някои традиции. Разбира се, че в цял свят някои неща се постигат с връзки, но в България това е много повече.

Въпрос 6: *Ако можете да избирате сега дали да отидете да живеете в друга държава, бихте ли го направили отново или не и каква е мотивацията ви за този избор?*

Бих се върнала да живея в България от моето детство, но не и в сегашната, където и богатите и бедните само за пари говорят.
Въпрос 7: *Какво сте направили за Родината си, от която идвате и какво бихте искали да направите, ако ви се отдаде възможност?*

Помагам с пари на стари хора и на деца в България, но това е единственото за сега. Част от приходите от книгата ми са за сирачета в България.

Въпрос 8: *А за страната, в която живеете?*

Плащам си данъците.

Въпрос 9: *Какво ви даде новата родина и какво ви отне, каква е личната ви преценка, променили ли сте се и в какъв смисъл?*

Определено се промених. За 16 години доста се похолодчих, но ми е трудно да преценя дали това е за добро или за лошо.

Въпрос 10: *И като заключение, какви са ви мечтите за бъдещето и какво бихте искали да кажете на бившите и настоящи сънародници?*

Мечтата ми е да напиша бестселър и темата да бъде отново България. На читателите бих казала да следват мечтите си. Моята голяма мечта беше да стана журналистка, но като дойдох в Холандия и не разбирах нито дума, мислех че няма да стане. Но ако човек не се откаже, всичко е възможно: сега ниша за реномирани холандски вестници и списания на езика, който някога не разбирах. Водя и курсове в един колеж за начинаещи писатели. Ако на някой му трябва вдъхновение или насърчение, може да ми пише чрез www.mariagenova.nl

Бал на подсъдими в Париж

съдебната власт преследва лошите шофьори е същата и с политиките. За злоупотреба със служебно положение, за укриване на доходи или разхищение на държавни средства, магистратите са безпощадни. Всеки заподозрян, че е бъркал в обществената каца с мед, се подвежда под отговорност рано или късно. Този железен принцип за равнопоставеност пред закона на всеки гражданин, независимо от неговата социална или политическа позиция, доведе Жак Ширак до подсъдимата скамейка. За първи път във френската история бивш президент ще бъде изправен пред съд. Това решение бе взето на 30 октомври т.г. от съдията-следовател Гзавиер Симеони. Петдесет и шест годишната корсиканка обвинява Ширак за назначаване на 21 партийни активисти на заплати в кметството на Париж, по времето когато той е управлявал столицата на страната. Действието се развива преди 25 години, но за френското правосъдие, за корупция давност няма. Ширак не е първият и едва ли ще е последният президент, който застава пред съдий. Преди него под съдебна отговорност бяха подведени: филипинецът Естрада, израелецът Олмерг, американците Никсон и Клинтън, перуанецът Алберто Фухимури, бразилецът Колор ди Мелу, германецът Хелмут Кол и скоро може би италианецът Берлускони. Бившият френски президент откликна достойно на съдийската призовка. Неговата защита почива върху два

съвсем различен е случая с другата нашумяла афера, в която бившият министър на вътрешните работи Шарл Паскуа, играе главната роля. Вестникът Льо Монд я назова „Анголагейт“. Следствието се води почти 15 години от един друг упорит съдия-следовател Филип Куруа. Става дума за нелегална продажба на оръжие, на стойност 790 милиона долара на Ангола, въпреки международното ембарго. Обвиняемите са около 40. Между тях фигурират няколко министри, два премиера, един префект, един син на министър, един син на президент, има дори и двама писатели. Банката БНП Пари Ба също бе цитирана като посредник в сделката. „Аферата“ има две части. Първата се развива в Босна, а втората в Ангола. На 30 август 1995 година в разгара на междуетническата война в Босна е свален от сръбската противовъздушна отбрана един френски бомбардировач „Мираж 2000“. Пилотът и заместника му успяват да скочат с парашут и се приземяват някъде около Пале. Хората на генерал Радко Младич много бързо ги пленяват. До Париж достигат тревожни новини: „сърбите изтезават летците“. Френското общество, което съвсем не беше убедено в правотата на тази война, започва открито да упреква управляващите за лекомислените им действия. В миналото сърбите винаги са били съюзници на Франция и голяма част от техните командири са завършили френски военни училища. Прожекторите на медийте се насочват към главния военномандвац и отговаряч

осъществена благодарение на руският бизнесмен Аркади Гайдамак. На летището в Париж, двамата пилоти са посрещнати с театрална тържественост от Ширак и просълзените им съпруги. Тогавашият министър на вътрешните работи Шарл Паскуа издейства за спасителя на военнопленниците – Гайдамак заслужено отличие. Руснакът е награден с орден за „специални заслуги“. По време на настоящия съдебен процес стана ясно, че спасението на летците и сделка, която струва на френските данъкоплатци кокетната сума от 900 милиона франка. Аркади Гайдамак предпочете да не се яви на делото. Скрил се в Израел, той не отговори на въпроса – колко пари е взел за себе си, колко е раздал и на кой. Въпреки това руснакът с израелски паспорт бе осъден на 6 години затвор. Присъдата бе придружена със заповед за международно издираване. Тази присъда държи сметка както за първата така и за втората глава на „аферата“ – продажбата на оръжие на Ангола. Между 1993 и 1998 година в бившата португалска колония кипи гражданска война между двете непримирими враждувачи движения MPLA ръководена от Едуардо Дос Сантос и UNITA начело на която е Жоанас Савимби. Първите се подпомагат от Русия, вторите от САЩ. По принцип вмешателство на чужди държави в подобни конфликти е забранено. А „забраната“ винаги е златна мина за всички видове находчиви авантюристи. Около „печелившата двойка“ Паскуа - Гайдамак се образува верига от

рол, а не с валута. Аркади Гайдамак е човек с дълги пипала. За да реализира успешно разплащанията, той вкарва в играта най-големия трейдер на руски суровини по времето на Елцин – американецът Марк Рич. Двамата започват да продават на световния пазар анголски петрол с руски етикети. За да се загубят следите на поръчителите, изпълнителите и получателите, участниците в трафика прехвърлят плащанията през верига от фирми, разположени в Русия, Казахстан, Тайван, Колумбия и Екватор. Така „изпраните пари“ се разпределят между участниците под формата на комиссионни. Благодарение на огромния труд на съдията-следовател Филип Куруа и въпреки протестите на президента на Ангола – Едуардо Дос Сантос, незаконния трафик на оръжие бе публично разобличен. Осъден на 1 година затвор и огромна парична глоба, 82-годишният Шарл Паскуа заплаши френската политическа класа с нови разкрития. На бившият министър явно не му се ходи в затвора сам. Неговият син Пиер Паскуа, както и синът на Франсоа Митеран – Жан-Кристоф Митеран, получиха условни присъди. Около последните съдебни процеси избухна дебат за имунитета на управляващите. Проточване на следствие 10, 20 или повече години се дължи именно на временната, но продължителна недосегаемост на обвиняемите. От много места се чуват гласове за прилагане на американската система: всеки път когато има подозрение за злоупотреба с

Франция

Wed, 18 11 2009 20:11:23 GMT

Божидар Чеков

Преди няколко дни, пресичахме с един пловдив „Бомарше“ в центъра на Париж. Улисани в рс бяхме обърнали внимание нито на свето пешеходна пътека. Въпреки това, потока двете страни на булеварда стря и изчака пресечем. - Брей, какви възпитати са възкликна пловдивчанинът.- Ако беше у нас, три пъти... - Съсем не е въпрос на възпитани на спазване на закона. Тежко му на шофьора, пешеходец, цял живот не може да се откъ процедури – отвърнах аз. Строгостта с която

факта: първо че когато е бил кмет, закон за субсидиране на партията не е имало и второ, че в назначенията за които е обвинен, няма следа за лично обогатяване. Политическият елит посрещна въздържано съдебната „победа“ на госпожа Симеони. Ширак е уважавана личност, както в страната, така и далеч извън границите на Франц -

за участието в бомбардировките - президента Жак Ширак. През декември същата година, от Босна пристига радостна новина. Двамата заложници не само, че са живи и здрави, но дори се завръщат за празниците при семействата си. Щастливата развръзка е -

високопоставени политици, съветници и експерти, готови на всичко, но този път не за слава, а за пари. За нуждите на бизнеса някои от партньорите дори взимат анголски дипломатически паспорти. Оръжието се плаща в долари. Но Едуардо Дос Сантос разполага с пет -

власт – имунитета да се вдига. По този начин за в бъдеще ще се избегне влаченето на старци с беззъбници по коридорите на съдебната палата. Париж 11/11/2009 г. Божидар Чеков

3. Реклама

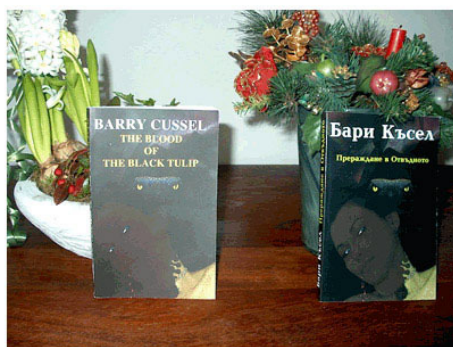

www.media-bg.net

Каним всички българи от Атланта

Новогодишно сабиране за всички българи от Атланта и от всякъде добре дошли. Каним всички българи от Атланта на новогодично събиране на 31 декември от 8 часа до 04 часа на 1 януари 2010. Събирането ще е в: VIKHYAT PARTY HALL 3900 LAVISTA ROAD,SUITE 116,TUCKER,GA 30084,285 EXIT 37 има и 3 бодигардове, местата са за 350 гости. DJ Слави 770-509-0889, DJ Пепо 404-825-8696 и магазин Балкан ще продават куверти от 7 ноември. За вашето добро настроение ще се погрижат двама DJ. DJ Слави MC и DJ Пепо Хаус, много изненади, танци, томбола награди, а за най-малките гости и веселия дядо Мраз, който е подготвил и подаръци. Всичко, което правим, го правим за вас, с мерак, доказана марка сме. Кувертите са 60\$, За деца под 10 години безплатно. За деца над 10 години 30\$ (без алкохол) След 12 вход 25\$. Куверта включва: 2.кебапчета 2.кюфтета 1.салата (зеле, руска, млечна) 1.гарнитура-боб и лютеница 1.100 грама алкохол (по желание) 1.4 безалкохолни напитки 1.минерална вода 1.чаша шампанско 1.питка x

www.barrycussel.nl

Download целия роман безплатно

1. Новини

www.media-bg.net

За Австралия и финансовата криза с Боб Хауард

Австралия

Wed, 18 11 2009 01:20:31 GMT

Тася Тасова

Д-р Хауард е високо ценен преподавател в прес Юнивърсити. Д-р Хауард изследва историче

а различни университетски нива. Бил е в България по времето на комунизма и има добри впечатления от морската ни столица Варна. Братът на г-н Хауард е най-успешният экс-премиер на Австралия Джон Хауард (1996-2007).

Световната икономическа криза е една от най-дискутираните теми днес. Политика и икономика вървят ръка за ръка, къде, според Вас, политиките събраха, така че икономиката да е в това състояние? Аз мисля, че икономическата криза се изостри поради липсата на управление на глобално равнище. Тезата, че с „Пазарът ще се справи с всякакви проблеми“, се е доказала многократно. В края на краищата ние започнахме с една амбициозна програма, като много страни по света на практика станаха част от свободния пазар. Ние не отдавахме голямо значение на начина на управление, защото свободният пазар сам се регулира. Въпреки това, това, което показа тази криза, е, че пазарът не може сам се управлява. Пазарите са нещо хубаво, но трябва да бъдат регулирани. Затова смятам, че липсата на управление и регулация доведоха тази криза. Къде се позиционира тази тънка линия между глобалния корпоративен мениджмънт и планираната икономика? В периода след Втората световна война се стигна до извода, че глобалната икономика трябва да бъде управлявана по определен начин. Затова имаме мултилатерални институции като Световната търговска организация, МВФ, Световната банка. Това, което наблюдаваме днес, е следствие на липсата на регулация и контрол на свободния пазар. Например Кейнс предупреждава, че свободното движение на капитал може да се окаже много, много влиятелно. То е в големи размери и може да се

линия интерес. Виждате, добър пример за това напрежение е какво стана в предишното управление [б.р. правителството на неговия брат- Джон Хауард]. Очевидно е, че беше силно изразено отношението в подкрепа на про- freemarket. Шел тогава искаше да закупи контролен пакет акции от голямата фирма „Westside Burma“, която фирма оперира с офшорна търговия на газ и петрол в северозападното крайбрежие на Австралия. Въпросът дали да позволим бизнес, който е толкова значим за националните интереси на Австралия, да бъде поет от чуждестранна фирма? И Питър Костело [б.р. финансов министър при Хауард], определено поддръжник на свободния пазар, трябваше да вземе крайното решение, което се разгледа от Борда за чуждестранни инвестиции, още един пример за това как могат нещата да бъдат по-строго контролирани. С други думи, чрез институциите си една държава запазва правото си да взема решения, дори и в света на свободния пазар да се регулира движението на инвестициите. Сегашното управление на Рад е изправено пред друга дилема по отношение на китайските опити за закупуване на контролни акции в някои области като например ресурсната индустрия. И това е голяма дилема. От китайска гледна точка, те са част от Световната търговска организация, следователно би трябвало да има свобода на инвестирането, но отново се сблъскваме с проблема за суверенитета. Глобализацията още означава и свободно движение на работна сила и виждате какво стана в Европа-африканците се опитват да получат достъп до европейските пазари. Все едно, че искаш да се придвижиш от една част на Австралия до друга или от една част на България до друга. Вземете за пример Индия. Индия не

оразположени към другостта на другите или другите просто са адаптивни към австралийския мироглед? Ако отидете в Ню Йорк, всичко изглежда като китаизирано или всички табели на магазини са на испански. Например, ако отидете в Кабрамата [квартал в югозападен Сидни], всички табели по магазините ще са на виетнамски език. Не мисля, че този феномен е по-различен от много други места по света. А ако си голяма имигрантска държава, не мисля, че трябва да задължиш всички надписи да бъдат единствено на английски. Още повече, в Австралия тези разлики са относително добре приети. От време на време ще има разни смущения, много култури саразлични от австралийската по някакъв начин. В действителност, с повечето европейски държави се различаваме. То е и въпрос на цвета на кожата, да започнем с това, но и религиозен, но интересното е, че за дълъг период от време, според социологическите проучвания, китайските имигранти се интегрират много по-бързо от някои европейски народи. Аз разбирам защо е така. Ако те идват от Хонг-Конг или Сингапур, те са израснали в китайски семейства, но в английскоговоряща среда. Те възприемат западните бизнес практики. Не е странно, че те идват тук и стават доста успешни. За разлика, за дълго време ние имяхме гърци или италианци, които често пъти произхождат от селски семейства и техните отделни култури бяха доста различни. Затова е трудно да се генерализира, особено когато има толкова очевидни разлики. Трябва ли Австралия да се страхува, че не след много поколения следващият Премиер-Министър може да е с китайско фамилно име, например? Възможно е да имаме повече хора от китайски произход, занимаващи се с австралийска политика. В края на сметка, това ще е тест по

международните отношения през 20 век със с върху международната сигурност. В момент въпросите на сигурността в периода на Стуролята на ООН. Д-р Хауард също се вълнува международната икономика след 1945г. и вътрешната икономика и политика. Друге свързани с теорията на международните развитието на съвременното австралийско Хауард е преподавал на няколко български ст

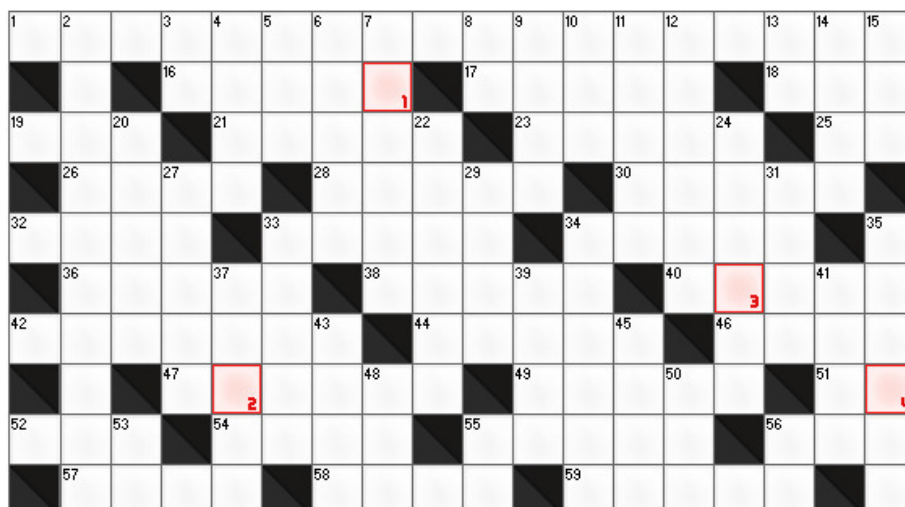
ли Китай. В допълнение, има и исторически скептицизъм към Европа, по-силен вдясно отколкото в ляво. Например по отношение на онова, което наричаме социална демокрация с голямо вмешателство от страна на държавата за регулиране на икономиката и т.н. Това беше една от причините администрацията на Буш да бъде така скептична към Европа. А Европа сега е засегната от финансовата криза, а Саркози говори за „край на мечтата на свободния пазар“, също като представител на школата на Кейнс. Можете да разберете защо, в зависимост къде стоите политически, съществуват разлики в мненията относно икономиката и културите в различни части на света. От друга страна, ние сме малко подозрителни относно Европейския съюз и конкретно от гледна точка на супер национализма. В края на краищата, Великобритания не е част от евромонетарната система и аз мисля, че има причини за това. Англия става притеснена от прекалено доближаване до Европа. А ние не сме толкова запознати с Европа днес в сравнение с миналото. Аз лично съм изключително про-ЕС и смятам, че това е страхотен експеримент в международните отношения. Все още не можем да си обясним факта, че Европа, която беше непрекъснато във война със самата себе си, сега е най-спокойното и стабилно място в света. Трябва ли Австралия да продава уран на Индия, страна, която не е подписала договора за неразпространение на ядрено оръжие? И имайки предвид, че Австралия има най-много залежи на уран в света, не трябва ли да има своя атамна енергия за мирни цели? Големият проблем е, че е много трудно да се разграничи мирно от немирно ползване на обогатения уран. Ако ми е дадена възможност да направя

регулираната модерна система и планираната икономика, например както беше в СССР. Разликата е в търсенето и предлагането присветската система, от една страна, а от друга- моделът на социалната демокрация, който се появи в либералните демокрации след Втората световна война. Някои биха казали, че увеличението на цените на петрола в Щатите бяха резултат от именно такава липса на контрол? Не мисля. Голямото увеличение на цените бе вследствие от търсенето. Сега понеже световната икономика за петрол е в рецесия и няма толкова много търсене, цената на петрола падна. Икономическият растеж в САЩ, Европа, Китай и Индия изведнъж спря. Китай расте с половин капацитет. Щом икономиката се възстанови, цената на петрола ще дръпне нагоре отново. Не смятам, че може да се избегне това. Австралия, в сравнение с другите страни, не пострада толкова от кризата. Съгласни ли сте с това твърдение? Наличните данни потвърждават това. За Австралия имаше спад на икономическата динамика само с 1-1.5%, докато в Англия е 4%, в Германия е 6%, Япония- 6%. А в някои страни и още по-лошо. Така че, австралийската икономика не беше вчак толкова лошо положение. Може би, това се дължи на нашата банкова система, която е по-добре регулирана от американската. Някои икономисти, с които разговарям, казват, че жилищния срив, който стана в САЩ не би се случил тук. Някои американски практики не биха просъществували тук. Това, което влияе на нас е потрудното финансиране на кредити. Друг момент е, че до определено време ще има разко намаляване на търсенето на нашите минерални суровини. Но докато Китай расте, дори и с намелено темпо, то той все още ще има нужда от нашите материали... Мислите ли, че Австралия трябва да отвори широко пазарите си за китайски дългосрочни инвестиции? А националната сигурност? Това е голям проблем и аз не мисля, че никое правителство не може да го разреши. Има напрежение между вярата в свободния пазар и едното наум за суверинитета и нацията -

популярна, че може да бъде унищожена, а това е политическа цена, която индийското правителство не е готово да плати. Виждате ли някакъв проблем в това Австралия да търгува с комунистически страни като Китай? Ако ме запитате, каква е най-значителната промяна за Австралия след обединението на щатите ѝ, аз мисля, че това е изоставянето на протекционизма. В действителност, забелязваме занижени бариери взаимна търговията. Австралия беше една от най-протекционистичните страни в света, което спомогна за укрепването на нашата индустрия и агрикултура. А днес всичко, което купим, ни изглежда, че е произведено в Китай и това е разбираемо, защото Китай поддържа нашата икономика. Подобно усещане създаваха японските стоки преди войната, а днес никой не обръща внимание къде е произведена дадена кола. Австралия е емигрантска страна. Преди няколко години имаше нарицателен инцидент в Кронала. [Б.р. кадри от масовите сбивания в този по-скъп квартал в Сидни между австралийци и етнически араби беше отразен и от българските медии през 2006 г.] Взимайки под внимание възможни терористични деяния, вярвате ли, че държавата и обществото са способни ефективно да интегрират новите имигранти според австралийските идеали, дух и ценности? Всъщност, една от причините защо случаят в Кронала беше толкова алармиращ е, че е толкова рядък. Нещо подобно никога не беше се случвало и изведнъж хората започнаха да си мислят: „Добре, какво става в тази държава? Има ли нещо, което гъбли под повърхността и което да не осъзнаваме?“. Но аз мисля, че Австралия не е изобщо толкова расистка страна, в други страни дори не може да се придобие гражданство. Както знаете, това не се отнася за Австралия. Хора идват тук от целия свят и това представлява рязка промяна за кратък период от време. Неевропейската имиграция едва започва през шейсетте, а европейската датира от трийсетте години и голямата част след Втората световна война. Вярвате ли, че австралийците са по-бла -

англокорен. Не бихмогъл да го изключо. Интересувам се от отношенията между Австралия и Европа. Как ги оценявате? Виждателни някакво място за подобрене или Европа не е политически приоритет за Австралия, може би заради географското разположение на световната карта? Считам, че най-същественният фактор е икономическият- замяна на Европа с Азия, дотолкова доколкото Австралия я засяга. Предполагам, можете на кажете, че процесът е започнал още през шейсетте години, когато Япония се превърна в нашия най-голям търговски партньор вместо Англия. Това се затвърди в началото на осемдесетте години. Всички австралийски правителства търсят приобщаване към азиатския икономически отбор. Геополитически има по-голямо осъзнаване, че Азия ни е по-важна отколкото, която и да част на света. Индонизийският и китайският фактор са само главни елементи. Някой може да опонира, че тези страни винаги са били там, където са, но днес те играят много по-важна роля за нас от преди. Съдбата на Китай е да стане гигантът в нашия регион. Това е този фактор, поради който няма значение кой ще дойде на власт у нас. От друга страна, има други два аспекта, които са от значение, когато обсъждаме този въпрос. Първо, нашите отношения с Великобритания, която е очевидно част от Европа. Поради историческата връзка, винаги ще има общи допирни точки. Другият аспект е отношенията ни със САЩ и как те се съотнасят с Европа. В правителството на Хауард имаше открито отчуждаване от Европа. Последното се дължеше на азиатската разносметка, за която вече говорих, но и на разногласието между Европа и САЩ по определени теми, например войната в Ирак, следователно се зародиха антиевропейски тенденции в САЩ. Австралийското правителство пое до известна степен по този път. Щеше да е изключителна изненада, ако премиерът Кевин Рад беше отишъл на първа международна среща в Германия или Франция, вместо в Индонезия, Япония и -

изглежда логично защо една технология да бъде отричана, без да се замисляме. Осведомен съм за трудостите като природно замърсяване и ядрените отпадъци. Не мога да повярвам, обаче, че не може да се намери някакво решение, защото това са технически проблеми и това не може да е пречка ние да не развием ядрена индустрия. Вярвам, че е въпрос на време, проучвания и изследвания, но и на финансиране, за да се намери начин за справяне с радиоактивните отпадъци. Не знам, не съм експерт, но мисля, че в крайна сметка ще се намери решение. Знам още, че ако имаме проблем в нашата атомна електроцентрала, то това ще бъде катастрофално. Въпреки това стотици хора умират при конвенционалното производство на енергия през годините, миньори, които загиват всяка година. И така – смятам, че е неизбежно. И така, Индия е изключително сложен случай в смисъл на това, че не виждам начин, по който Индия да се накара да подпише договора за неразпространение на ядрено оръжие, защото ако подпишат договора, това означава, че трябва да се откажат от своето ядрено оръжие. Индия има аспирации да стане една от главните световни сили и ще стане. Аз по-скоро бих приел становището, което доминира в Америка и определено в предишното наше правителство, че Индия е специален случай, защото тя се съобразява с духа на договора, като не споделя ядрените си тайни или материали с трети страни. В края на сметка, ние продаваме уран на всякакви държави, включително и Китай. А това е аргументът, който Индия използва: „Вие продавате на Китай, защо не и на нас? Ние сме най-мощабната световна демокрация“. Ние също така продаваме уран на Русия и Франция. Имаме значителен ресурс, което ни позволява да играем с различни карти. Това е и причината да имаме място в Световната организация за атомна енергия, което страни с нашия размер обикновено нямат. Решението дали да се продава уран на Индия ще бъде съпътствано с преговори и условия. *Интервю на Тася Тасова за „Търговски вестник“

Хоризонтално

1. Български филм **16.** Наш борец, 5-кратен световен шампион **17.** Ескимоска шейна **18.** Град в Чад **19.** Модел български самолети **21.** Египетски президент (1918-1981), нобелист **23.** Японски джудист, ОШ Токио, 1964 **25.** Езеро в Русия **26.** Град във Франция **28.** Вид ахат **30.** Молитва за покойник на кръгла годишнина **32.** Бразилски футболист, вратар **33.** Американска филмова награда **34.** Склад за зърнени храни **36.** Български майстор от епохата на възраждането **38.** Френска киноактриса, Сабин **40.** Ненаситени алкохоли **42.** Сънна артерия **44.** Град в България **46.** Земеделско стопанство в Индия **47.** Африканско животно от семейство котки **49.** Горещ и сух пустинен вятър **51.** Песен на Лили Иванова **52.** Ивица плат, обточваща краищата на дреха **54.** Френски футболен отбор **55.** Наш икономист (1902-1974) **56.** Немски промишлен стандарт **57.** Сърцевина **58.** Старец **59.** Герой на Х. Ривера от "Въртоп"

Вертикално

2. Мерки за възвръщане към живот **3.** Старобългарска буква **4.** Наздавица **5.** Опера от Л. Керубини **6.** Топъл южен вятър **7.** Разказ от Елин Пелин **8.** Департамент във Франция **9.** Светилище в античен храм **10.** Воденична вада **11.** Части от развитието на процес **12.** Село в Пловдивско **13.** Музикална нота **14.** Руски писател (1894-1938), Вивиан **15.** Име на река Урал до 1775 г. **20.** Хърватски футболен отбор **22.** Органично съединение **24.** Дума, която се пише и изговаря еднакво с друга дума, но има различно значение **27.** Речно натрупване **29.** Вид тънък плат **31.** Древногръцки митически герой **33.** Герой на В. Лавренев от пиесата "Гласът на Америка" **34.** Японски физик (1911-1970) **35.** Град в Италия **37.** Драма от У. Шекспир **39.** Вид мебел **41.** Някогашна метална броня **43.** Арка **45.** Унгарски цигулар, професор (1891-1959), Лико **48.** Името на актрисата Пенчева **50.** Немски лекар-дерматолог (1850-1929) **53.** Герой на Д. Стори от "Спортен живот" **55.** Японски театър **56.** Оперета от Маскани

Холандия

Wed, 11 11 2009 00:09:50 GMT
Емигрант БГ

Двама "десни", единият от които бе г-н Едвин Сугарев, а другият, известният бивш холандски политик от висока европейска класа, г-н Болкенщайн, водиха дискусия за България. Мероприятието бе организирано от градската библиотека в Амстердам (Холандия) със съдействието на български сътрудник, работещ в библиотеката и г-жа Горчева, издателка на списание "Диалог" и гореща почитателка на СДС и г-н Сугарев. Темата бе не толкова падането на Берлинската стена и 10 ноември, колкото обсъждане виновността на БСП за сегашното положение в България. Започна се с приятно музикално изпълнение на Ани Ав

рамова (пиано), след което бе прожектиран чернобял "потискащ филм", разказващ се за разкайващи се писатели и поети, работели по време на комунизма за секретните служби. Разбира се не останаха незабелязани и кадрите от 10 ноември с виковете по улиците и най-вече коментара за добросъвестността на Петър Младенов да не даде команди -

за "потушаване" на демонстрацията. Едва успяхме да се "насладиме" на творчеството на филма и се започна "дискусията" с мотото: "Тук на масата сме само заклетни противници на комунизма". Г-н Болкенщайн пък каза, че е "примат" антикомунист и според преведеното излезе, че е "примитивно" заклет против комунизма. Но както -

и да е, ясното бе, че "дикусията" бе против комунизма, олицетворен в социалистическата партия на Станишев. Дискусията всъщност се състоеше от няколко монолога на г-н Болкенщайн и още няколко такива на г-н Едвин Сугарев. Монологът на г-н Болкенщайн бе как той е бил еврокомисар и как той е бил против влизането на България в -

ЕС. На това последното, бе изръкопляскано от залата, като че ли България едва ли не бе страна от третия свят. Монологът пък на г-н Сугарев, бе как той е бил против комунистите и сегашната БСП, които били виновни за сегашното състояние на България. След това пъ в захлас, Васко Кръпката докато затвориха библиотеката.

1. Новини

Животът ми без книгите и без писането ще бъде смърт

Англия

Wed, 11 11 2009 23:33:05 GMT
Здравка Владова Момчева

интервю за вестник „Будилник“, Лондон 1.Кр Коя е Здравка Владова-Момчева? Поетеса учителка по български език и литература училище към Посолството, Лондон. На личната ми легенда, тези три призвания живот като творец и човек. Поезията и събрани в шест книги, от които пет стих роман, документират всички търсения на е големия многоезичен свят, където домът определящите ориентири на моя житейски до учителската мисля, която ме съпът България, смятам, че т

рябва да посветя специална книга, в която да опиша всички метаморфози на тази уникална професия. От Паисиевският ентузиазъм за просвещение на младите българи в чужбина, до нелесното напасване към техния светоглед в мултикултурната реалност на

а на първи план изгъква смисълът, предаден чрез действието и речта на героите. Докато при поезията посланието е закодирано в музикалната интонация на стиха и кратката, синтезирана фраза, която веднага въздейства емоционално на читателя или слушания.

ва талантлив, почтен и достоен човек. 6.Какво те вдъхновява и къде те намира вдъхновението? Това е чудесен въпрос, защото на 42 години отговорът ми ще бъде различен от този, който бих дала, ако бях на 24 например. Животът е моето вдъхновение. То идва понякога и с

дствия за мен са непреодолими. С първото съм се научила да се справям, като пазя духовната си територия за себе си и малцината, с които мога да я споделя. За второто, нямам решение. 9.Какъв е човекът в теб, когато пишеш? Моят вътрешен, пишещ човек е като действащ вулкан. Когато

Великобритания. 2. Миналия петък представи стихосбирката си „Посвещения“ пред българска и английска аудитория. Колко време работи над нея? „Посвещения“ е моята пета поетична книга. Типично за мен, аз я създадох в продължение на два месеца и я оставих да отлежи непубликувана около година. Така постъпвам с всички свои книги, защото смятам, че трябва да узреят за съприкосновение с публиката, да намерят точния момент и читатели, които не само да ги разберат, но и да се развълнуват от техните послания. Като автор, аз уважавам словото в неговото най-висше предназначение – да докосва душите на хората. В този смисъл, премиерата на „Посвещения“, намери подходящия повод за поява пред аудитория – Денят на Народните Бuditели. Всички текстове в тази книга по някакъв начин са съотнесени към феномена България, която винаги ни напомня да сме будни за това кои сме, откъде идваме и какъв избор на принадлежност ще направим в бъдеще. 3. Любимите ти стихотворения от тази стихосбирка? Всичките до едно. Както вече споменах, аз се прекланям пред писаното слово, защото то единствено остава след нас, когато вече няма да ни има на тази земя. Затова всяко стихотворение от „Посвещения“ има своя история и лична връзка с мен, независимо дали се отнася за фрагмент от моя настоящ живот или този на предците. Всяко стихотворение отваря врата към свой, собствен свят, в който и аз, вече като читател, навлизам с благоговение. Поезията е много високо изкуство, което, вярвам, е дадено на хората, за да се извисят над дребното и злободневното, и да почувстват в себе си божествената искра. 4. Имаш ли роман зад гърба си. Как успяваш да работиш в различните стилове – проза и поезия? Кой ти допада повече? Всъщност, според мен, тези стилове не са чак толкова различни. Всяка проява на живот на земята има свой вътрешен ритъм, който е подчинен на цялото ни съществуване. Така е и с поезията, така е и с прозата. Ако човек вникне в динамиката на прозаичния текст, ще усети, че той също е подчинен на вътрешен ритъм. Само че при проза -

Трудно ми е да кажа, кой е предпочитаният от мене стил. Мисля, че поезията е нематериален носител на култура от древността, който в гълната си сила може да бъде почувстван при публични четения, когато авторът навлича кожата на актьора от древногръцките драми, а публиката откликва като хор, като общност. Докато прозата е вече едно по-съвременно измерение на интелектуална изява, където индивидуалното предпочитание предполага избор на текстове и автори, според вътрешната нагласа на читателя. Лично за мен, и двата стила са СЛОВО и аз се изразявам чрез тях без никакви вътрешни противоречия. 5. Тандемът с художника Христо Керин – кой даде идея за създаването му, от кога е реалност? Ще започна отзад напред. С Христо работим заедно от двехилядната година и всичко, което ни събира е професионализъмът и общата, споделена страст към високите интелектуални изкуства. Трябва да призная, че дори не го познавам достатъчно като характер, а също не знам за неговите интереси и предпочитания извън изкуството. А това е така, защото досега ми с този творец е до такава степен отдаден на диалог поезия-картини, че не остава време за малките, обикновени неща. И за двамата ни е важно това, което правим заедно като тандем и сега осъзнавам, че сме развили едно необикновено приятелство на творци, които се чувстват комфортно в надреалните светове, които създават. Но личното, ежедневието, житейското, егостично липсва в този контакт, който е изцяло посветен на нашите призвания. А иначе, всичко започна от една книга, която Христо илюстрира за мен, докато работех с едно доста некоректно издателство. Когато видях опропастеното издание на корицата, Христо с такава категоричност върна целия тираж на печатницата и застави издателите да си свършат работата отново и както трябва, че от този момент разбрах едно – истинският професионалист уважава своя труд и не допуска той да бъде подценяван от другите. Това е и качеството, което най-много ценя в моя творчески партньор. Голяма рядкост и късмет е, че работя с един толко -

отрицателен знак, може да бъде заредено с тъга или радост. Но винаги ми носи помъдряване и ме учи на нещо. Всеки ден, пък бил той и обикновен, ми разкрива своята тема. Благодарна съм, че ми е дадена дарбата с духовните си очи да откликна в слово на човешкото величие или падение, което откривам в малките случки на ежедневието. И че имам избора да пресътворя битието в послание до тези, които се възлнуват от него. 7. Спомена за меката, които те вдъхновяват в България. Намери ли подобни места тук, във Великобритания? Ще си призная една специфична особеност на моя тип творчество. Всичко, което като жарава от емоции се трупа в мен, докато съм в България, намира своята писмена реализация във Великобритания. Сякаш приглушените цветове на моята приемна родина толерантно отстъпват като фон на ярките багри на родната ми страна. Спокойствието на Англия, нейната консервативна уравновесеност, всъщност ми помагат да изразя България и нейната неповторимост на белия лист. Този неочакван и за мен баланс, работи успешно в творческата ми практика. 8. Кои са предимствата и недостатъците да си на границата на две култури – българската и английската? Предимствата са винаги в полза на широкия кръгозор, който подобно гранично живее ми осигурява. Този кръгозор може да бъде както двустранно критичен, така и двустранно обогатяващ. Истинска късметлилка съм, че имам шанса да наблюдавам живота в цялото му интензивно многообразие, езикова и културна различност тук, във Великобритания и обратно, у дома. А също да се радвам на предизвикателства, които ме възпитават като човек, учат ме как да пазя своята идентичност, да възприемам доброто от чуждото и да бъда още по-силна, когато обичам своето. Да го отстоявам и да карам другите да ме уважават именно защото съм различна от тях. Колкото до недостатъците, ще назова само най-болезнените от тях, а именно, разликите в манталитета и невъзможността да бъда на любимите си места с любимите си хора в България винаги, когато поискам. Тези две препа -

пиша, усещам всяка вибрация на преживяното, съумявам да вляза дори в неприсъщи за мен характеристики. Ако говорим за прозата – героите са тези, които ме водят. Понякога дори ме изненадват с действията си. Писането е надскачане на собствената природа, мъдрост в действие, разбиране дори и към низкото и отвратителното в живота. За да може написаното да се превърне във втора реалност, в истина, трябва читателите да ти повярват, да забравят, че четат текст и да заживеят с материализираната емоция на словото. Същото е и за поезията. За мен тя е висше майсторство за контакт с човешките души. Колкото до моята собствена такава-искрено вярвам, че изначалният и код е записан на кирилица там горе. Затова и в поезията, и в прозата си аз винаги ще остана една българка и ще прокарвам българското светоусещане в съвременния уеднаквяващ се свят. 10. Имаш ли бъдещи планове за книги, работиш ли върху нещо ново? Разбира се. Моите бъдещи планове за книги в момента са точно три. На първо място, продължавам да пиша своите малки прози за живота във Великобритания, които излизат регулярно в две български медии тук, в Лондон и в Чикаго. Това е книгата, която се пише сама, както обичам да казвам. Защото ежедневието ми е наситено с теми, които преливат на белия лист и стават общи, човешки теми за битието на всички нас, обречени или избрали да живеем глобално. От една година, вече завършен, очаквам своя миг и един роман, за който, вярна на принципите си, ще усетя подходящия момент за публикация и се надявам да зарадвам читателите с нещо наистина интересно. И накрая, с много вълнение, ще споделя, че продължавам да пиша поезия и че следващата стихосбирка ще бъде доста необичайна. Но няма да ви кажа идеята и. Нека остане тайна, която ще споделя с аудиторията, когато бъда напълно готова. 11. Какъв би бил животът ти без книгите и без писането? Ще дам един много кратък и категоричен отговор. Животът ми без книгите и без писането ще бъде смърт. Разговаря: БОРЯНА ЛЮЦКАНОВА

В Чикаго, на 10-ти ноември... Чуйте сърцето си!**САЩ**

Tue, 10 11 2009 05:51:28 GMT
в. `България`, Чикаго

Има един вестник в Чикаго, който налага една българска традиция. Има един български ден, с който е свързана тази традиция. Вестникът е "България". Денят е 10-ти ноември. Традицията е да празнуваме Денят на българската демокрация, Денят на българската революция, Денят на свободата на словото, печата и религията. 10-ти ноември вдигна желязната завеса и ни даде възможността да видим и заживеем в Свободния свят. Този свободен български свят днес е навсякъде - в Родината, Европа, по цялата планета. И Чикаго, където сме дошли, е сред най-добрите места, където може да се празнува този ден. На 1

0-ти ноември 2009-та се навършват 20 години от раждането на българската демокрация. Това е и 5-та поредна година, в която вестник "България" организира тържества за паметната дата и ви кани да отпразнуваме юбилея заедно. Всяка година получаваме покани от консулствата на други източноевропейски страни, имащи сходна с България политическа съдба. Те са създали вече тази традиция - честват своите дни на свобода и демокрация, дошли след краха на просъветските режими в страните им. На тези дни се срещаме с такива лидери в борбата срещу червените диктатури, като Лех Валенса, и се убедихме, е стремежът да се припомним историческите поуки е необходим и важен и за съвременниците, и за идващите поколения. На 7 декември -

1989 г. се създава Съюзът на демократичните сили. Става символ на Промяната в България. Синята идея завладява душите на милиони българи. С порива и надеждата за по-добро бъдеще Богдана Карадочева, Стефан Димитров и Васил Найденов изпяха: "Господи, дай на България път, светлина, свобода"! Минаха години. Много неща не станаха според нашите очаквания. Моралните травми, които бяха нанесени от половинвековното насаждане на комунистическата идеология сред хората, създадоха предпоставки и за икономическите травми, които последваха. Корените на злото даваха и дават своите плодове. Децата на привилегированите вождове и техни съдружници, мнозина бързо приспособили се към новото време индивидуално, направиха прехода у нас осо-

ено болезнен. Бързо раздадените на номенклатурата капитали и успешно проиграните схеми на привилегированите някога ги направиха опасни и след присъединяването на България към свободния свят. Но от това не следва, че крачката, направена на 10 ноември е била в неправилна посока. Това показва, че ни предстоят още сериозни битки по пътя към моралната и физическа свобода и демокрация, в които искаме да живеем в България или като българи по света. За нас, в Чикаго, не е безразлично какво става в Родината ни, как живеят дедите ни, бащи и майки, деца и близки хора, нашият народ. Затова и отбелязването на Деня, който постави водораздела в една история, Историята на България, ни е особено близък и необходим. Десетилетн -

ата изолация на България, както и на други източноевропейски страни, доведе до забавяне на нашето развитие, бели петна в демократичните процеси, създаде уродливи явления. Но без този ден не бихме били свободна европейска страна, не бихме имали и този избор, който направихме - да живеем и работим за малко, за дълго или завинаги в Америка! Когато слушаме разтърсващите разкази за кошмарния път към свободата на някои наши сънародници - избягали, прегазили гранични застави, глътешком и по тъмно, преследвани от полицейски куршуми, ние знаем защо празнуваме първата крачка по този нов път в бъдещето за нас и страната ни. Честит 10-ти ноември на всички българи в Чикаго, САЩ, в Родината и по света! вестник "България"

В Чикаго, на 10-ти ноември... Чуйте сърцето си!**САЩ**

Tue, 10 11 2009 05:51:28 GMT
в. `България`, Чикаго

Има един вестник в Чикаго, който налага традиция. Има един български ден, с който е свързана тази традиция. Вестникът е "България". Денят е 10-ти ноември. Традицията е да празнуваме Денят на българската демокрация, Денят на българската революция, Денят на свободата на словото, печата и религията. 10-ти ноември вдигна желязната завеса и ни даде възможността да видим и заживеем в Свободния свят. Този свободен свят днес е навсякъде - в Родината, Европа, по цялата

*Чикаго, където сме дошли, е сред най-добрите
може да се празнува този ден. На 1*

10-ти ноември 2009-та се навършват 20 години от раждането на българската демокрация. Това е и 5-та поредна година, в която вестник "България" организира тържество за паметната дата и ви кани да отпразнуваме юбилея заедно. Всяка година получаваме покани от консулствата на други източноевропейски страни, имащи сходна с България политическа съдба. Те са създали вече тази традиция - честват своите дни на свобода и демокрация, дошли след краха на просъветските режими в страните им. На тези дни се срещаме с такива лидери в борбата срещу червените диктатури, като Лех Валенса, и се убедихме, е стремещт да се припомним историческите поуки е необходим и важен и за съвременниците, и за идващите поколения. На 7 декември -

1989 г. се създава Съюзът на демократичните сили. Става символ на Промяната в България. Синята идея завладява душите на милиони българи. С порива и надеждата за по-добро бъдеще Богдана Карадочева, Стефан Димитров и Васил Найденов изляха: "Господи, дай на България път, светлина, свобода"! Минаха години. Много неща не станаха според нашите очаквания. Моралните травми, които бяха нанесени от половинвековното насаждане на комунистическата идеология сред хората, създадоха предпоставки и за икономическите травми, които последваха. Корените на злото даваха и дават своите плодове. Децата на привилегированите вождове и техни съдружници, мнозина бързо приспособили се към новото време индивидуи, направиха прехода у нас осо -

ено болезнен. Бързо раздадените на номенклатурата капитали и успешно проиграните схеми на привилегированите някога ги направиха опасни и след присъединяването на България към свободния свят. Но от това не следва, че крачката, направена на 10 ноември е била в неправилна посока. Това показва, че ни предстоят още сериозни битки по пътя към моралната и физическа свобода и демокрация, в които искаме да живеем в България или като българи по света. За нас, в Чикаго, не е безразлично какво става в Родината ни, как живеят дедите ни, бащи и майки, деца и близки хора, нашият народ. Затова и отбелязването на Деня, който постави водораздела в една история, Историята на България, ни е особено близък и необходим. Десетилетн -

ата изолация на България, както и на други източноевропейски страни, доведе до забавяне на нашето развитие, бели петна в демократичните процеси, създаде уродливи явления. Но без този ден не бихме били свободна европейска страна, не бихме имали и този избор, който направихме - да живеем и работим за малко, за дълго или завинаги в Америка! Когато слушаме разтърсващите разкази за кошмарния път към свободата на някои наши сънародници - избягали, прегазили гранични застави, пълзешком и по тъмно, преследвани от полицейски куршуми, ние знаем защо празнуваме първата крачка по този нов път в бъдещето за нас и страната ни. Честит 10-ти ноември на всички българи в Чикаго, САЩ, в Родината и по света! вестник "България

4. Контакт

info@media-bg.net

Уебсайт

www.media-bg.net

Забележка: Понеже текстът на новините идва директно от базата данни, то пренасянето му на нова колона е невъзможно да стане с точност.

Извинения за това неудобство.